

Nr 147.

Av herr **Sveningsson m. fl.**, *angående beredande av vissa förmåner åt enskilda väghållningsskyldiga.*

För var och en, som känner något till landsbygdsförhållanden, torde det vara allmänt bekant, att inom vårt land finnas stora områden med många gårdar och enskilda boställen, som äro så belägna, att de sakna tillgång till allmän utfartsväg, samt att ägarna därav antingen ensamma eller tillsammans med andra hava att underhålla mer eller mindre långa sträckor av enskilda vägar. Flertalet av dessa enskilda vägar befinner sig ännu i ett mycket bristfälligt och för trafiken svårframkomligt skick beroende i viss mån på de väghållningsskyldigas bristande ekonomiska bärkraft samt även av brist på tillgång av behövliga vägmaskiner och erforderligt material för väghållningen. Trots att vissa möjligheter för närvarande finnas att erhålla statsbidrag till underhåll av enskilda vägar kan den enskilda väghållningsskyldigheten ofta vara nog så betungande för t. ex. en lantbrukare i små omständigheter, som kanske ej ens har tid att nedlägga så mycket arbete därpå.

Före förstatligandet av det allmänna vägväsendet förekom det i mycket stor utsträckning å landsbygden, att enskilda väghållningsskyldiga av vederbörande vägdistrikt fingo till fullgörande av sin egen väghållningsskyldighet låna erforderliga vägmaskiner och arbetsredskap mot en billig ersättning, som ungefär motsvarade vägdistriktets självkostnadspris. Dessutom fingo de ofta av vägdistriktet till självkostnadspris köpa erforderligt material, såsom grus m. m. Allt detta underlättade i hög grad deras fullgörande av sina skyldigheter att underhålla vägarna och samtidigt nedbringades kostnaderna därför till möjligaste minimum. Samma förmån som härvidlag åtnjöts av enskilda väghållningsskyldiga personer tillkom även en del mindre kommunalbildningar, såsom municipalsamhällen m. m.

Emellertid har det genom vägväsendets förstatligande uppstått stor tveksamhet på olika håll, huruvida ovannämnda förmåner för enskilda väghållningsskyldiga fortfarande äro möjliga. Varken i gällande väglagstiftning eller i några i samband därmed givna direktiv finnas några anvisningar huru hädanefter skall förfaras i dessa avseenden. Väghållningsskyldiga hava också ett starkt och berättigat intresse av att även i fortsättningen beredas ovannämnda förmåner. I annat fall skulle uppstå en ytterligare belastning av den redan i olika avseenden hårt tyngda landsbygdsbefolkningen. Samtidigt är det ett allmänt intresse, att goda och väl framkomliga enskilda vägar finnas, något som i hög grad ökar trivseln och trevnaden på landsbygden och således även i någon mån bidrager till lösningen av landsbygdsproblemen samt motverkar den så mycket omtalade flykten därifrån. Betydelsen härav även för landsbygdens kommunikationsproblem får icke under-

skattas. Angelägenheten av att dessa förmåner även i fortsättningen komma att utgå behöver sålunda ej ytterligare betonas, men därtill måste givas stadgad möjlighet.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville giva kungl. väg- och vattenbyggnadsstyrelsen i egen-
skap av central vägförvaltningsmyndighet sådana direktiv, att
även i fortsättningen samtliga enskilda väghållningsskyldiga
lämnas möjlighet att av vederbörande verkställande vägorgan
i respektive län till självkostnadspris på begäran måtte till-
handahållas *dels* erforderligt vägunderhållnings- och nybygg-
nadsmaterial, *dels ock* såsom lån behövlige vägmaskiner och
redskap jämte skötare därtill.

Stockholm den 20 januari 1944.

Ragnar Sveningsson.

Ernst V. Staxäng.

Gust. Nilsson
i Göingegården.

C. Oscar Nolin.

Folke Kyling.

E. Birke.

And. Andersson,
Gisselås.

E. Thorell.

D. B. Blombäck.

Eric Hansson.

James I. A. Dickson.